

Sygn. akt V GC 1330/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Natalia Rzewuska
Protokolant:	sekr. sądowy Paweł Oleszczuk

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa M. H.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. H. kwotę 757,68 zł (siedemset pięćdziesiąt siedem 68/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 325 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 133,70 zł tytułem kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo ze Skarbu Państwa.

SSR Natalia Rzewuska

Sygn. akt V GC 1330/17

UZASADNIENIE

Powód M. H. wniósł pozew przeciwko pozwanemu (...) z siedzibą w W. domagając się zasądzenia kwoty 757,68 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 03 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 29 kwietnia 2016 r. doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki O. (...) należący do A. G.. Sprawca kolizji ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym. W dniu 29 kwietnia 2016 r. poszkodowana zawarła z powodem umowę najmu, która trwała do dnia 17 maja 2016. Legitymację czynną powoda stanowi umowa cesji wierzytelności z dnia 02 czerwca 2016 r. Na kwotę dochodzonego roszczenia składa się należność za czas trwania najmu pojazdu zastępczego. Powód wystawił fakturę VAT na kwotę 2.221,38 zł brutto. Pozwany uznał roszczenie co do zasady i decyzją z dnia 14 czerwca 2016 r. przyznał powodowi kwotę 1.463,70. Tym samym do zapłaty pozwanemu pozostała kwota 757,68 zł.

Pozwany (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu na swoją rzecz.

Pozwany w uzasadnieniu wskazał, iż w momencie likwidacji szkody zaproponował poszkodowanej wynajęcie pojazdu zastępczego po niższych stawkach. Poszkodowana z tego uprawnienia nie skorzystała i wynajęła pojazd po wyższej stawce, wobec tego należałoby uznać, że działała wbrew zasadzie minimalizacji szkody. W związku z tym pozwany zakwestionował nie tylko czas najmu i stawkę za najem pojazdu zastępczego, ale również potrzebę zawarcia umowy najmu. W dalszej części pozwany wskazał, iż proponowana przez powoda stawka jest znacznie wygórowana i odbiega od rynkowych stawek stosowanych na lokalnym rynku.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 kwietnia 2016 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do A. G. samochód marki O. (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

/dowód: akta szkody na płycie CD k. 45/

Pojazd uszkodzony nie nadawał się do dalszej jazdy. Poszkodowana nie posiadała innego pojazdu. Pojazdem uszkodzonym dojeżdżała do pracy, na zakupy, do chorej matki. W okresie naprawy własnego pojazdu i likwidacji szkody poszkodowana prowadziła dwa kursy w (...) A. G.. Pozwany proponował poszkodowanej pojazd zastępczy, jednakże poszkodowana nie skorzystała z przedstawionej oferty, uważając iż nakłada ona na nią obowiązek poniesienia kosztów najmu w wysokości 100 zł za dobę. Z pojazdu zastępczego poszkodowana korzystała do momentu naprawy pojazdu uszkodzonego.

/zeznania świadka A. G. k. 54, rozpisanie dni najmu pojazdu zastępczego k. 18-25, nagranie zgłoszenia szkody na płycie CD k.50/

Poszkodowana w dniu 29 kwietnia 2016 r. zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego. Najem trwał do dnia 17 maja 2016 r.

/dowód: umowa najmu k. 8, ogóle warunki najmu k. 10-11, cennik k. 14/

W dniu 02 czerwca 2016 r. powód wystawił poszkodowanej za najem pojazdu zastępczego marki R. (...), fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.221,38 zł brutto za okres 14 dni, przy stawce dobowej 129 zł netto.

/dowód: faktury VAT k. 13/

W dniu 02 czerwca 2016 r. poszkodowana zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej jej wobec pozwanego za zaistniała szkodę komunikacyjną z dnia 29 kwietnia 2016r. w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

/dowód: umowa cesji k. 12/

Pismem z dnia 02 czerwca 2016 r. powód poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności i jednocześnie wezwał do zapłaty kwoty wynikającej z wystawionych faktur. /dowód: pismo z 02 czerwca 2016 r. k. 15-16/

Pozwany w toku postępowaniu likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w kwocie 1.463,70 zł.

/dowód: akta szkody na płycie CD k. 45, decyzja z dnia 14 czerwca 2016 r. k. 17/

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości nie zakwestionowano i na dokumentach znajdujących się w aktach szkody przedłożonych przez pozwanego.

Sąd dał wiarę również zeznaniom świadka A. G., bowiem nie zostały podważone przez inne dowody. Zeznania te były stanowcze, szczerze i konsekwentne, stąd zasługiwały na danie im wiary.

W niniejszej sprawie okoliczności faktyczne w zakresie kolizji, w której uszkodzeniu uległ pojazd należący do A. G., były bezsporne między stronami.

Zarzuty pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew dotyczyły konieczności samego najmu pojazdu, zawyżenia kwoty stawki dziennej za najem pojazdu, okresu najmu pojazdu zastępczego. Nadto pozwany postawił poszkodowanej zarzut działania wbrew zasadzie minimalizacji szkody w związku z nieskorzystaniem z przedstawionej oferty najmu pojazdu zastępczego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do konieczności najmu pojazdu zastępczego, wskazać należy, że poszkodowana A. G. została przesłuchana w charakterze świadka. Z jej zeznań wynika, że nie posiadała innego samochodu, którym mogłaby się przemieszczać w okresie naprawy pojazdu uszkodzonego. Pojazd zastępczy był zatem jej potrzebny do dojazdów do pracy, jak i innych czynności życia codziennego, w tym dojazdów do chorej matki. Tym samym potrzeba korzystania z samochodu zastępczego przez poszkodowaną została niewątpliwie wykazana. Biorąc powyższe pod uwagę, zarzut pozwanego dotyczący bezzasadności najmu pojazdu zastępczego okazał się chybiony.

W kwestii zasadności ponoszenia kosztów wynajmu pojazdu i ich związku ze szkodą w pojeździe wypowiedział się Sąd Najwyższy, rozwiewając tym samym wątpliwości sądów powszechnych oraz zakładów ubezpieczeń przystępujących do likwidacji szkody.

W podjętej w dniu 17 listopada 2011r. uchwale (III CZP 5/2011) Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

Co więcej, Sąd Najwyższy uznał, że jeżeli poszkodowany nie mógł odtworzyć możliwości korzystania z pojazdu mechanicznego przy pomocy innego, wolnego pojazdu, znajdującego się w jego posiadaniu i nadającego się do wykorzystania, to wydatkiem celowym i ekonomicznie uzasadnionym jest koszt najmu pojazdu zastępczego o zasadniczo podobnej klasie do pojazdu zniszczonego lub uszkodzonego, jeśli stawki czynszu najmu odpowiadają stawkom obowiązującym na lokalnym rynku, a poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego w czasie remontu pojazdu lub w okresie niezbędnym do zakupu innego samochodu do realizacji czynności życia codziennego.

Sąd w pełni podziela wyrażaną wielokrotnie w orzecznictwie jak i przez przedstawicieli doktryny zasadę, że w wypadku pozbawienia właściciela możliwości korzystania z własnego, uszkodzonego pojazdu, ten uprawniony jest do wynajęcia pojazdu zastępczego, którego koszt stanowi szkodę, podlegającą naprawieniu przez ubezpieczyciela sprawcy szkody. Zgodzić się należy również z faktem, że korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być odtworzone przez wykorzystanie środków komunikacji publicznej, są to bowiem odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać.

W treści uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011r. wskazano, iż istnieje nurt, zgodnie z którym utrzymuje się, że już samo pozbawienie możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę. Bardziej jednak relatywnym, w ocenie tut. Sądu jest pogląd (również aprobowany przez Sąd Najwyższy), zgodnie z którym szkodę mogą stanowić wydatki związane z utratą możliwości dysponowania rzeczą, zapewniające właścicielowi korzystanie z dobra zastępczego. Uznaje się

przy tym, że wydatki muszą być konieczne (niezbędne) do egzystencji poszkodowanego i na tym tle podaje się w sposób kazuistyczny przykłady jego racjonalnego bądź nieracjonalnego postępowania, przy uwzględnieniu obowiązku minimalizacji szkody (art. 354 k.c.) i dostosowania środków zaradczych w sposób proporcjonalny.

Każdorazowo Sąd Najwyższy podkreśla, że poniesione w powyższy sposób koszty muszą mieć przymiot koniecznych, albowiem w przeciwnym razie ich refundacja prowadziłaby do powstania wzbogacenia po stronie poszkodowanego. Nie można bowiem oczekiwać, że ubezpieczyciel sfinansuje najem pojazdu zastępczego, którego poszkodowany w ogóle nie używał, lub też używał w stopniu nieproporcjonalnym do wysokości poniesionych kosztów. „Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku powinien w związku z tym ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. (...) Z zasady proporcjonalności może natomiast wynikać zbędność najmu pojazdu zastępczego, jeżeli właściciel nie używał samochodu albo dysponuje innym samochodem nadającym się do wykorzystania. Używanie samochodu w sposób sporadyczny może z kolei uzasadniać celowość wykorzystania w sposób ekwiwalentny innego środka komunikacji”.

W ocenie Sądu, szkodą poszkodowanego jest już powstanie wymagalnego zobowiązania wobec powoda z tytułu wynagrodzenia za najem pojazdu zastępczego. W tym względzie należy podzielić pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 10.07.2008r. (III CZP 62/18), iż pojęcie straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także wymagalne zobowiązanie poszkodowanego wobec osoby trzeciej. Skoro odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń za skutki kolizji jest bezsporna, a szkoda A. G. obejmuje także wymagalne zobowiązanie wobec powoda z tytułu wynagrodzenia za najem pojazdu zastępczego, należało zasądzić na rzecz powoda kwotę odszkodowania nabytego przez niego umową cesji wierzytelności z dnia 02 czerwca 2016 r.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego dotyczącego przyczynienia się poszkodowanej do zwiększenia rozmiarów szkody poprzez nieskorzystanie z propozycji wynajęcia pojazdu zastępczego u pozwanego, należy zaznaczyć, iż poszkodowana nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty na rynku. Z uzyskanych natomiast informacji od pozwanego poszkodowana wywnioskowała, iż warunkiem najmu pojazdu zastępczego jest uiszczenie 100 zł za każdy dzień najmu. Mając zatem do wyboru ofertę pozwanego i najem pojazdu w ramach rozliczenia się bezgotówkowego u powoda oraz dokonanie cesji z tego tytułu odszkodowania, poszkodowana uznała rozwiązanie powoda za bardziej korzystne.

Nadto wskazania wymaga fakt, iż poszkodowana wynajęła pojazd zastępczy R. (...) należący do segmentu C, tj. tej samej klasy, co pojazd uszkodzony O. (...). Natomiast okres najmu pojazdu zastępczego jest tożsamy z okresem naprawy pojazdu zastępczego, co nie zostało kwestionowane przez pozwanego. Zatem nie można uznać iż poszkodowana przyczyniła się do zwiększenia rozmiarów szkody.

Odnosząc się natomiast do zarzutu zawyżenia stawki za najem pojazdu zastępczego, która to zdaniem pozwanego nie odpowiada stosowanym stawkom na rynku lokalnym, Sąd uznał, iż wysokość dochodzonej dziennej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego powód wykazał dołączoną do pozwu fakturą, umową najmu i cennikiem, stanowiącymi materialny dowód dochodzonego przez niego roszczenia.

Zatem stanowisko powoda znajduje poparcie w przedstawionym stanie faktycznym.

Ostatni z zarzutów stawiany przez pozwanego, do którego należało się odnieść, dotyczył okresu najmu pojazdu zastępczego. W związku z brakiem uzasadnienia stawianego zarzutu nie mógł on być w żaden sposób rozpoznany przez Sąd.

Na marginesie należy przypomnieć, że to na stronie pozwanej ciążył obowiązek uzasadnienia stawianych zarzutów i ich dowodzenie. Tym bardziej, iż w wydanej decyzji z dnia 14 czerwca 2016 r. pozwany uznał za zasadny okres najmu wynoszący 14 dni. Skoro zatem powód wykazał zeznaniami poszkodowanej, iż najem pojazdu zastępczego trwał do

czasu zakończenia naprawy pojazdu uszkodzonego, a okoliczności tej w żaden sposób nie zakwestionował pozwany, okoliczność tą należy uznać za przyznaną i udowodnioną.

Na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 1463,70 zł, wobec tego do zapłaty pozostaje 757,68 zł, czyli kwota dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 509 § 1 i § 2 k.c., w zw. z art. 822 § 1 k.c., 826 § 1 k.c. oraz art. 6 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c. orzeczono jak w pkt. I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je od dnia 03 lipca 2016 r., zgodnie z żądaniem pozwu. Ponadto nie zostało to zakwestionowane przez pozwanego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 325 zł, na którą składa się 38 zł tytułem opłaty od pozwu, 270 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zgodnie z pkt III wyroku na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 113 u.k.s.c. nakazano ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 133,70 zł tytułem kosztów dojazdu świadka.

SSR Natalia Rzewuska